

несохъ предъ очудената маймунка една табличка съ плодове. Поканихъ Мимуса да извъни самъ. Той се съгласи. Подадохъ му плодоветъ и той ги изяде. Сега му показахъ стафиди (сухо грозде) и го поканихъ да извъни два пжти. Той пакъ се съгласи — и му подадохъ стафидитъ.

Отъ това Мимусъ вече разбра, че следъ звъненето идва награда. А щомъ видѣше, че почне да се нарежда масата, да се слага ядене или да се налива чай, той почваше да звъни.

Още на втората седмица Мимусъ се научи самъ да си притегля и намѣстя столчето предъ масата, когато наближаваше време да се хранимъ или да закусваме.

Мимусъ съвсемъ не знаеше да пази чистота. Ходѣше по малка и по голѣма нужда навредъ изъ стаята — по пода, до мебилитъ. Решихъ да го науча на редъ и чистота, както става това съ малкитъ деца. Взехъ едно нощно гърне и го заставихъ да седне на него. Отначало той се противѣше, но отпосле привикна. Всѣки пжтъ, когато усѣтихъ, че ще ходи по нужда, азъ почвахъ да му повтарямъ: „Седни на гърнето, седни на гърнето“, погалвахъ го, и той сѣдаше.

Нѣщо повече. Азъ го свикнахъ да се избърсва съ хартия. Когато му подадохъ пръвъ пжтъ хартията, той почна да си играе съ нея. Но когато му показахъ, какво трѣбва да направи съ хартията, той разбра. На другия день той можеше вече свободно да си служи съ хартия и да я хвърля следъ очистването въ гърнето, а не на пода.

Така малко по малко Мимусъ се научи не само да си надѣва кърпа на шията при ядене, но и следъ яденето да я сваля и самъ да си я закача на столчето. Научи се съвсемъ свободно да почуква на паницата си, когато ще иска нѣщо, или да звъни.

Нѣщо повече. Той почна да се смѣе съ гласъ отъ радостъ и удоволствие, когато му давахме нѣщо вкусно за ядене, или когато се увлѣчеше въ нѣкоя забавна игра. Съ една дума, все повече заприличваше на 5-6 годишно дете, на сѣщински човѣкъ.

(Ще продължимъ)

Горана Горнева